

РЕШЕНИЕ

№ 5826

гр. София, 17.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 04.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Гергана Маринова, като разгледа дело номер **7272** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 250 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. И. Х. от [населено място] срещу Заповед с рег. № 2907/21.06.2013 г. на Директора на Главна Дирекция „Гранична полиция”, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, защото е незаконосъобразна, постановена е при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие на материалния закон. Х. счита, че атакувания административен акт е немотивиран, защото в него липсва описание на фактическите предпоставки, дали възможност на органа да упражни, дадените му от закона правомощия. Инвокирани са доводи, че оспорващият не е извършил действия, които да са в противоречие с нормите Етичния кодекс за поведение на държавните служители от МВР, които да са основание за налагане на най-тежкото предвидено от закона дисциплинарно наказание. Х. твърди, че на процесната дата е бил дежурен на гише, където преминават товарни автомобили, поради което е било невъзможно да осъществява проверки на пешеходци и леки автомобили. Освен всичко гражданите на ЕС подлежат на минимална проверка и практически е невъзможно да се установят, лица които са обявени за общодържавно издирване.

По време на проведеното по делото открито заседание В. Х. се явява лично и с

адвокат Р., който поддържа жалбата си. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването в лицето на Директора на ГД „ГП”, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт С. оспорва жалбата, считайки, че заповедта е издадена в съответствие със закона. Подробни допълнителни съображения са представени в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на пълномощника на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че В. Х., към момента на издаване на оспорената заповед е бил държавен служител, назначен на длъжност „полицай”, категория „Е”, на ГКПП „Кулата” към ГПУ – [населено място].

Със заповед рег. № 1345 от 12.03.2013 г. на Директора на Главна Дирекция „Гранична полиция” /л. 10/ срещу Х. е образувано дисциплинарно производство и е определена разследваща комисия.

На 15.03.2013 г. оспорващият е дал писмени обяснения /л. 35/, във връзка със сигнал, касаещ негова съпричастност към пропускане на лице през ГКПП – Кулата, обявено за общодържавно издирване, прието от дисциплинарно-наказващия орган.

Резултатите от разследването са отразени в съставена от комисията Обобщена справка /л. 26-31/, с която оспорващият е бил запознат на 10.06.2013 г. Във връзка с установените в хода на разследването обстоятелства, комисията е предложила на Директора на Главна Дирекция „Гранична полиция” на полицай В. Х. да бъде наложено дисциплинарно наказание „Уволнение”.

Х. е депозирал писмено възражение срещу справката /л. 22-24/.

Комисията е намерила възражението за неоснователно и със становище от рег. № 26715 от 11.06.2013 г. /л. 20-21/ е предложила повторно на Директора на Главна Дирекция „Гранична полиция” на Х. да бъде наложено най-тежкото предвидено в закона наказание.

Няма данни оспорващият да е бил изслушан от дисциплинарно-наказващия орган.

Административният орган, разглеждайки събраните доказателства е упражнил дадените му от закона правомощия, налагайки на оспорващия процесното дисциплинарно наказание.

Като доказателства по делото са приети кадрова справка относно наложени наказания и поощрения на държавния служител /л. 48/, протокол за разпит на свидетел пред съдия на лицето М. Ю. А. /л. 66/, обяснение от Р. Й. П., справка относно разделението на личния състав на ГКПП – Кулата /л. 151/ и месечен график за дежурствата на ГКПП – Кулата за месец март 2013 г. /л. 153-154/.

По искане на оспорващия беше разпитан един свидетел.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на В. Х. лично на 01.07.2013 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 12.07.2013 г. /вх. № 19296/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на

оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 224, ал. 2, т. 4, във връзка с чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, а именно че извършеното от Х. нарушение се изразява в нарушение на т. 3 от Етичния кодекс за поведението на държавните служители от МВР.

Като фактическо основание за налагане на наказанието е посочено, че Х., като длъжностно лице от състава на МВР, на 15.02.2013 г., около 20,30 – 20,40 часа е пропуснал през товарно трасе пешеходци да премине българския гражданин М. Ю. А., обявен за общодържавно издирване.

Съгласно чл. 231 от ППЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 2 - 10 от ЗМВР. В разглеждания случай, това е станало със заповед рег. № 1345 от 12.03.2013 г. на Директора на Главна Дирекция „Гранична полиция”.

По силата на разпоредбата на чл. 228, т. 3 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди на органите по [чл. 186, ал. 1](#) - за всички наказания по [чл. 226](#) за служителите от категории Д и Е, а за служителите от категории А, Б, В и Г - без наказанията по [чл. 226, ал. 1, т. 4 - 6](#). В разглеждания случай е безспорно, че Директорът на Главна Дирекция „Гранична полиция” е компетентен да наложи процесното наказание.

Преценявайки събрания в хода на дисциплинарното производство доказателствен материал, съдът намира, че при издаване на оспорената заповед е допуснато нарушение на материалния закон. Този извод е основан на анализа на посочените норми, в контекста на събраните доказателства.

В административната преписка не се съдържат никакви конкретни доказателства, подкрепящи изложените в оспорената заповед фактически обстоятелства. Дисциплинарно-наказващият орган се е позовал единствено на сведенията на служителите на Дирекция „Вътрешна сигурност” на МВР /л. 75/. От същите става ясно, че при проведени оперативно-издирвателни мероприятия се е установило, че А. И. – служител на ГПУ – [населено място] е поел ангажимент срещу сумата от 100 евро да осъществи с помощта на полицаи В. Х., безпрепятственото преминаване през ГКПП – Кулата на М. А., който е обявен за общодържавно издирване, заради влязла в сила присъда. Не е посочено по какъв начин са осъществени посочените мероприятия и какви са преките доказателства за съпричастност на Х. към твърдените неправомерни действия. В административната преписка не се съдържат данни дори, за това, че А. физически е преминал през държавната граница на страната на 15.02.2013 г. По време на проведения пред съдия разпит /протокол л. 66-70/, той е заявил, че е работил в едно село, близо до границата с Гърция. Когато е разбрал, че е обявен за издирване, се уговорил с брат си, който бил в Гърция на връщане да го вземе и да го закара до [населено място] и там да се предаде. В колата на брат си се качил близо до едно чейндж бюро на българска територия, но няколко километра по-нататък ги спрял патрул на Гранична Полиция и го арестувал. Идентични са и обясненията на Б. А. и на К. А., които посочват, че на 15.02.2013 г. връщайки се от Гърция са взели А. след влизането си на българска територия. Административният орган е игнорирал тези

сведения, смятайки ги за недостоверни, без да изложи конкретни аргументи в тази насока. Настоящият съдебен състав намира, че обясненията не могат да не бъдат взети предвид, поради факта, че няма данни за пряка или косвена връзка между лицата и оспорващия Х.. В изложеното от служителите от Дирекция Вътрешна Сигурност – МВР се твърди, че човекът, осъществявал контактите с А. е полицай И., а не Х. и че двамата „често си взаимодействали при извършването на подобни неправомерни действия”.

Изложеното не може да мотивира съда да приеме, че в разглеждания случай, няма представени преки доказателства за осъществяване на някакви действия от страна на Х., свързани с нарушение на нормите на Етичния кодекс за поведението на държавните служители в МВР. Посочените фактически предпоставки са общи и абстрактни и не дават никаква ясна представа за твърдяното неправомерно поведение от страна на Х..

Не е без значение и факта, че в оспорения акт се твърди, че М. А. е пропуснат като пешеходец, през трасето за товарни автомобили, докато в обобщената справка /л. 39/ е посочено А. е пътувал в лек автомобил марка Ауди, модел А6, с ДК [рег.номер на МПС] . Това обстоятелство внася допълнително объркване, относно това, кои наистина са конкретните факти от действителността, дали възможност на административния орган да осъществи правомощията си. В показанията си, дадени пред съда свидетелят А. – колега на Х., посочи, че през трасето за товарни автомобили, леки не преминават, както и не преминават пешеходци. Последните преминават само през трасето за леки автомобили, където има тротоари.

Административният орган не можа да установи, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, съществуването на фактическите основания, посочени в процесната заповед и изпълнението на законовите изисквания при издаването ѝ. Административният акт, следва да отговаря на критериите, очертаващи законовия му статут. Тези изисквания са регламентирани в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, като неизпълнението им съставлява основание за отмяна. В случая, независимо от описаните в заповедта обстоятелства, не ясно какви са доказателствата, от които се подкрепят те, което на практика я лишава от точни и ясни мотиви. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган да упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. При конкретния спор, съдът не може да прецени, доколко са налице предпоставките за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание на Х., защото не са ангажирани конкретни доказателства за извършени от него действия, които са несъвместими с нормите за поведение на държавните служители в МВР и са в нарушение на Етичния кодекс на държавните служители от МВР. Обстоятелството, че срещу дадено лице има данни за нарушения, без да е ясно, как са събрани тези данни, не може да бъде предпоставка за налагането на дисциплинарно наказание уволнение, защото само след провеждане на пълно, всестранно и обективно наказателно производство би се установила съпричастност към дадена престъпна дейност. В тази връзка, неслучайно в чл. 234, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е предвидена възможност за отстраняване от длъжност на държавен служител в МВР. Тази възможност е приложима в пълна степен в разглеждания спор и същата е използвана от административния орган. Липсата на доказателства за възникването на

конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право. Като е приел, че Х. е извършил нарушение на служебната дисциплина, без да са налице конкретни доказателства в тази насока, административният орган е постановил акта си в разрез с установения в чл. 7, ал. 1 от АПК принцип на истинност, а именно, че административните актове се основават на действителните факти от значение за случая.

Съдът намира за неоснователни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство.

Дисциплинарното производство е започнало с нарочен акт, с който оспорващият е бил запознат. Административният орган е дал възможност на Х. да участва в производството и да организира защитата си.

Административният орган е издал оспорената заповед в сроковете по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 237, ал. 1 и ал. 2 от Правилника за Приложение на ЗМВР дисциплинарното нарушение се установява от органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание и за установяване на нарушението дисциплинарно наказващият орган в рамките на дисциплинарното производство може да разпорежи извършване на проверка. В разглеждания случай установяването на нарушението е станало след събирането на доказателство от дисциплинарно-разследващата комисия. Проверката е завършила с обобщената справка на комисията рег. № 25757 от 05.06.2013 г., в която комисията е направила извода за извършено нарушение. От тази дата тече и преклузивния двумесечен срок за налагане на наказанието.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора оспорващият има право на разноски, но такива не са поискани, поради което не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. И. Х. от [населено място] срещу Заповед с рег. № 2907/21.06.2013 г. на Директора на Главна Дирекция „Гранична полиция”, с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..